

af hele vor Beskatning, baade den direkte og den indirekte. Man taler om Retfærdighed lige over for Hartkornet, der beskattes for højt gennem de direkte Skatter, man taler om Retfærdighed lige over for de mindre bemidlede Forbrugere, som beskattes for højt gennem de indirekte Skatter. Saaledes motiverede forelaa Lovforslagene her i Tinget, saaledes bleve de opfattede og bedømte fra forskellige Sider, blandt andet ogsaa fra min Side. Nu hører man imidlertid, at det er Mening at tage et Par enkelte af disse Love, og gennemføre dem som en særskilt Foranstaltning. Men naar det er Tilfældet, mener jeg, det er fuldstændig berettiget at stille den Fordring, at saa skulle disse særskilte Love kunne staa paa egne Ben. Naar man giver Afkald paa de Fordele, der samtidig tilstræbtes gennem Reformen paa den indirekte Beskatnings Omraade, skulle disse direkte Skatteloves Fordele være af den Art, at man fra alle Sider kan være enig om at fremme dem, og særlig at man fra demokratisk Side kan anbefale dem med den Overbevisning, at man derved opnaar et godt og samfundsgavnligt Resultat. Men det er aldeles ikke Tilfældet, Lovene lade sig efter min Mening ikke forsvare som særskilt Foranstaltning, og jeg maa bestemt hævde, at de Argumenter, jeg har fremført, ikke ere blevne imødegaaede paa et tidligere Tidspunkt af denne Sags Forhandling.

Se vi paa de indirekte Skatter, se vi Billedet af en Lavine, der fra Aar til Aar bliver ved at rulle og vokse sig større. I Halvfjerdserne vare Statens Indtægter af Told- og Forbrugsskatter 20 Millioner, derefter blive de 30 Millioner, saa 40 Millioner og nu staa vi i Aaret 1900 med omtrent 45 Millioner. De indirekte Forbrugsafgifter ere altsaa i 30 Aar voksede fra 20 til 45 Millioner. Hvis man i Mellemtiden gennem Forhandling mellem Tingene var naaet til en frisindet Reform af den indirekte Beskatning, saaledes at man havde lettet Toldskatterne under særligt Hensyn til den mindre bemidlede Befolkning, vilde denne Fremgang fra 20 til 45 Millioner aldrig være indtraadt. Vi vilde da for længe siden være komne ind paa den direkte Beskatning af Formue og Indtægt.

Det ærede Medlem for Odense udtalte, at det i Grunden var ligegyldigt, om man tog en Told paa Petroleum, Ris, Kaffe og lignende Forbrugsartikler og kompenserede den med en forhøjet Brændevinsafgift. Man tog i saa Tilfælde blot Pengene ud

af den ene Lomme og lagde dem i den anden. Denne Paastand er dog ingenlunde holdbar. Selv om man tager Billedet aldeles, som det ærede Medlem brugte det, passer det slet ikke. Man maa dog fra Lovgivningsmagtens Side tage Hensyn til, hvilke Forbrugsartikler der ere i Stigen, og hvilke der ere i Aftagen. Naar det nu viser sig, at der for 20 Aar siden her i Landet blev produceret og forbrugt 37 Millioner Potter Brændevin, medens vi nu staa med en Produktion paa ca. 34 Millioner Potter, er der her en Tilbagegang baade reelt og navnlig, naar man ser Forbruget i Forhold til Befolkningens stærke Tilvækst i den sidste Snes Aar. Naar man kompenserer en Skat til Statskassen, der vokser hvert Aar, med et ligelydende Beløb i Skat paa Brændevinen, der stadig er i Aftagende, er det klart, at Lovgivningsmagten med den fremtidige Udvikling for Øje derved foretager en for den mindre bemidlede Befolkning overordentlig gavnlig og fordelagtig Omlægning. Det ærede Medlems Billede er altsaa ganske forkert anvendt i den her foreliggende Forbindelse. I en overfladisk Diskussion, hvor Folk ikke tænker dybt, kan man maaske gøre Indtryk ved at fremsætte noget saadant, men fra Lovgivningsmagtens Side er det ikke forsvarligt at fremholde et saadant vildledende Billede. Jeg fastholder derfor, at man godt med Fremtidsudviklingen for Øje, kunde gaa ind paa en Omlægning til et ligelydende Beløb mellem en Brændevinsskat, der er i stadig Aftagen, og Toldafgifter paa Artikler, som Kaffe, Ris og Petroleum, der ere i stadig Stigning. Desuden har jeg under Omtale af de forskellige toldbeskyttede Industrier gentagende paavist, at den toldbeskyttede Brændevinsindustri er i det heldige Tilfælde, at den uden nogen som helst Støtte fra Lovgivningsmagtens Side ud over den, Toldtariffen allerede nu giver den, kan beskatte den danske Befolkning med rigelig 5 Mill. Kr. aarlig, saa snart Brændevinsfabrikanterne blot indbyrdes kunne opnaa Enighed om at foretage dette Skridt. Naar man under Drøftelsen af en forhøjet Brændevinsafgift til Staten tager saa stærkt Hensyn til den mindre bemidlede Befolkning, er der, synes det mig, her et Punkt, hvor man for længe siden burde have taget det samme Hensyn ved at nedsætte Toldbeskyttelsen for Industrien, og jeg har ogsaa gentagne Gange henledet Opmærksomheden paa, hvor uretfærdigt Brændevinsbeskatningen er ordnet paa den nuværende Toldlov. Desuden synes man under Modstanden